

Jan Veruša:

Letní vzpomínky.

Malostranský
feuilleton.

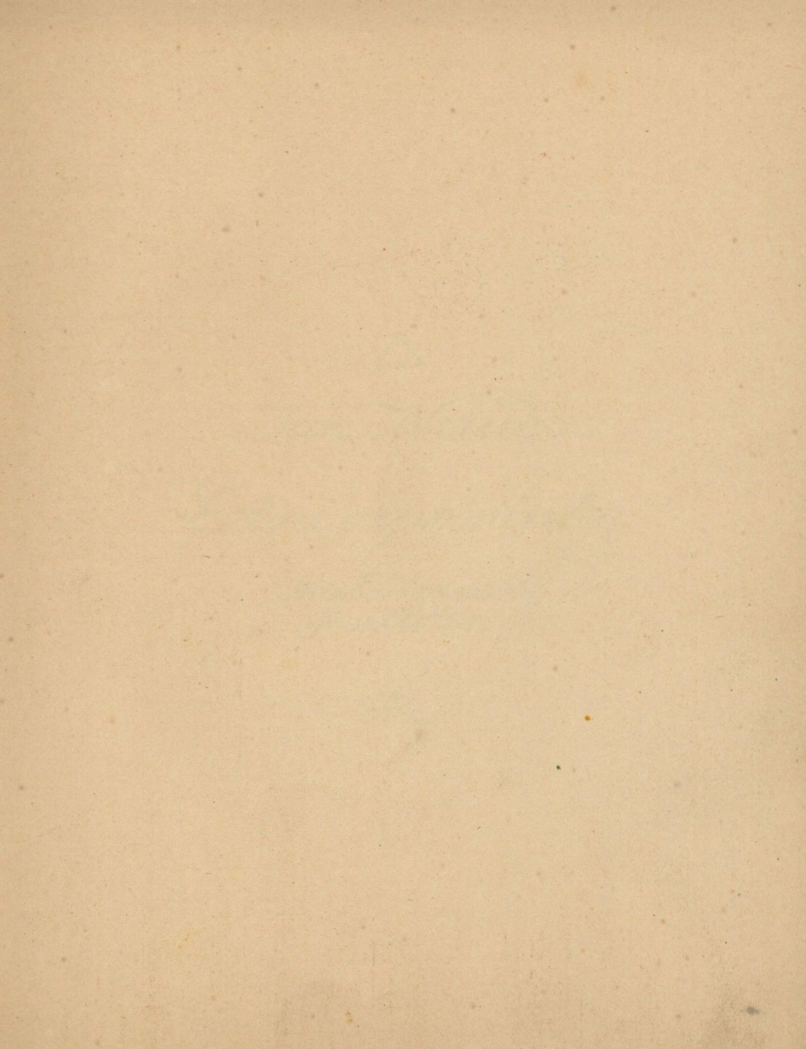
H.

Am 5738
8

Jan Neruda:

Letní vzpomínky.

Malostranský
feuilleton.

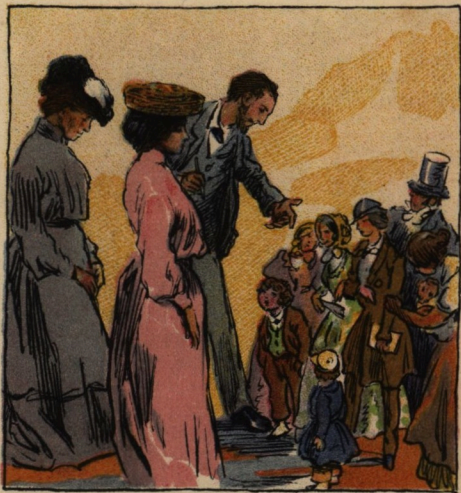
H.

Motto:

Co prose nebylo by nic,
dá do versů se; není sic
pak ještě ničím také,
však je už prajinaké.

Dlážďeni velké a nesjeté, om
zelenou porostlé travou; v
dva paláce stojí na levo, III
dva paláce stranou pravou

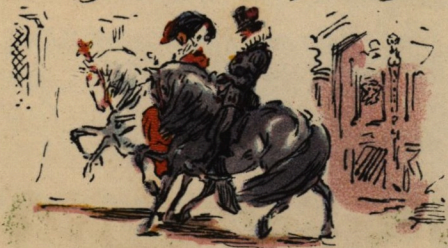
Budovy rozlehle, obrovské
v tiché se náměstí spjaly, III
a hledí tak sere a podřimle, II
jak spaly by jen a spaly. I

Kdykoli odlehlým náměstím
hořík jsem projítí musil, III
vždy krácel jsem mímoudek poprstedh
a tesklivě dech jsem dūsil. II

Tačias spavým ľem olbrím ťm
velici snove se zdaji! oooooo
Co ar tym riže a zákleny, oo
co mhouravé arkýře taji. o

2.
Však někdy nás více si zaběhlo, než
do „palácového koutku“, než
a náměstí pojednou oživilo, a
jak dotknutím květného proušku.

Pak veselé tam a kuražně u
se hlasy nám zehrdel draly,
a smáli jsme se, jak zvuky ty,
kder do zdi a do oken praly. oo

A náhle jsme vejskli a slouchali
kam blabolná ozvěna letí, ni
a poskočili si a utekli — oo
vždyť víte, co umějí děti! oo

Z těch obrů byl jeden můj miláček,
měl tvář i ax černou, však klidnou,
měl velká vrata kovaná, ob
a za ním portýrku vlnitou.

Jak rád bych byl sobrem heál nitim
a leckde ho pozatáhnul!
Auskulku se stalo! Kdys v podvečer
jsem de ze mu na kniž sáhnul.

A sotva jsem zatah', těžký zvon
vnitř na poplach domem duní,
a ve vrátech dvířka se rozlítla,
a ve dvířkách pozlýrka fúní. . .

„Ty nezbedo, čertovo pomefle, ossin
tyďábel'ská - odpust' mi nebe!
jendastat ťe někdy mých do rukou
a roztrhám, rozmelu tebe.“

Já zrovna si uložím dítě své, a
v tom banda ta na poplach zvoní,
a chytla-li holka už dřímotu, no
má chudinka také zas po ní." c.

Já vjískal a skákal a točil se m
a moš jsem se popu kal smichy;
vřak když jsem se octnul až z rohem,
byl pojednou jsem pak tichý. 110

Vždyt nemusíš mi tak nadávat,
ty nehodná, hubatá pani; oo
viš, nech si tu hloupou svou holčici,
a ta ať si nechá své spaní! oo

Ať ve spaní roste a tloustne si,
co jemně do skvrněte, do ní, oo
však já ji nikdy už nevzbudím,
má ruka už nezavoni! oo

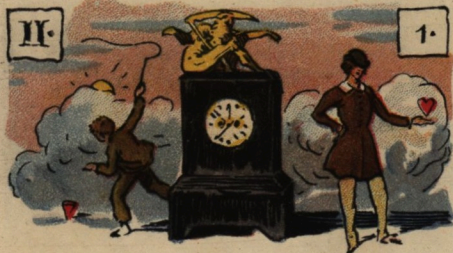

Tak stiboval jsem a potvrdil co
vše řečené máchnutím ruky,
a nežli jsem doběhl k domovu,
jsem sepral se s desíti kluky.

Nůz-dorostl jsem a hřde dast mo
jem kračel po prazském mostě
a díval se s chodníku na chodník,
kde které jde hexounké zastě. mo

Kde ktero jde libezně rostatko
a nese se rúže jemná, *o o o o o*
a má-li pod brvami blankytná,
a má-li snad očička temná.

A blondína je-li či bruneta, *m*
a černáho je-li keroku, *o o o o*
a obloučká je-li po prsou *m*
a stýplého přitom boku. *m*

A ústa máš jak maliny —
ach Bože, když člověk narost,
má pojednou pranic ohledy,
a tisícero pak starost! 000

2.
Krome, ten pohled - ta postava!
Jak, vpravo se zatočí dolu? oo
Co myslis, ty a andilku, proběhnem
se trošičku o závod spolu?! oo

Já předešel. Zasetak pohledla; no
vsak honem zrak sklopila k zemi.
Oslovit chtěl jsem ji, nevíni proč
jsem zůstal vsak přece jen němý.

Aj vida, hledí mi umíknout! no
Vždy rychlejší její je chůze, a
a předemnou jak tak pospíchá,
je podobna letici duze. mmm

Již přece zas poněkud slevila
s rychlostí křůčku svého — a
a hle, teď zvolna se zatačí do
do „Koutku palácového.“ a

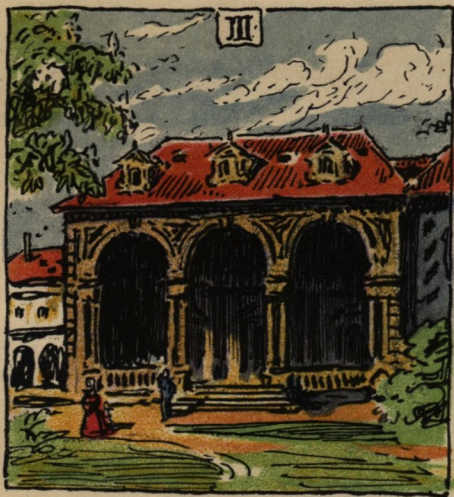
A postála, trochu se ohlédla,
já pozdravil z povzdalí skromně,
a ona se lehýnce usmála a
a zmizela — včezněni domě. a

Zde ředy! A nejspíš že dcerauška
té známé mi od dřívě paní?
Nu počkej! Ty nevíš jak umíra já
děvcátkům ukrádat spání!

1. Neděle, čtvrtky dřív bývaly a
dost pěkný pro Malou Stranu
sad Valdštejnský, krásný a rozlehlý,
svou otvíralť do kořán bránu.

A věřitelí, co v svém popisu so
kdys u Haasů vytiskpan Strobl,
tož bývaly neděle nedělní, a
a čtvrtkové bývali nobl. no

Já-chtěl-li- rád mu to dosvědčím,
co pamětník sdělil s vámi, a
že ve čtvrtek vidal jsem v zahradě
jen staré a nosaté dainy. no

A pánové zě tam bývali duto
jen velcí a ještě větší, mmm
a staré zě z kotle ne kasty
pak slychaly moude jen řeči.

Než takový pán se zahradou
tou prošel tam a zpátky, a
už zvonček portýrův vzpomínal
zě pozemský den je krátký. 12

Nedele byly vsak bez ceny: m
lidi tu snad do tisice, m
a vsude jen rusive pohyby m
a vsude jen prokvetle lice. m

Oproti čvrteční moudrosti to
a elegantnímu tichu, mmm
co licheho pak tu žvástotu, a
a cotu pak zvucného smíchů!

A kolik tu růží po záhonech
a kolik tu po větvích písní, má.
Ba kolik se kol kolem cestami
prahezouňkých děvčátek tísnu.

3.

Tam byly dvě labutě v jezírku,
my mládci z nich sbírali brčky,
a slečinky od nich se učily, mo
jak půvabně ohýbat krčky, n

A bylo tam ruži' po zahonech,
jak jinde je polního kviti', no
a slečinky od nich se učily, no
jak zdobit se a jak se rditi. 3

A byla tam velká drátěná klec,
v ní holubi po traláci, no
a slečinky od nich se učily,
jak cukrují a jak se páří. 3

4.

Tá u klece stojím a cukruju,
přdyť tyjsi tu, žen všech pých!
„Ach miluji vás, vy anděle, m
vy bohyně svatá!“ — Ticho. n
oo

„Jste krásnější než zdevta říčice,
jste stihlejší než ta jilina – mo-
ach, děťátko zlaté, rcete mi mo-
své sladounké jméno!“ – „Vilma.“

„A slečinka, jež vás tu provází,
ta milounká, tichounká duška
ten anděl váš strážný, je přítelka
či sestřička vaše?“ – „Duzka.“

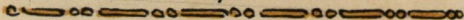
„A spolehliva, že hned nezradí,
když někdy vás oslovím, panno?
když několik kroků vás sprovodím
a trochu vás pobavím.“ „Ano.“

5.

Mně už setu nelíbí. Ve čtvrtek
Každý se potobě točí; mmm
v neděli zase tu potkávaš
tisíce vsude pak ocí. mmm

Těžko se mluví v reji tom, on
člověk je jakoby zmařen, a
přes oči jakoby visel flór, a
na mozku lezel by kámen. a

Otázka každá je nesmělá, a
odpověď vypadá skoupě, a
rád bys Ji řekl co chytrého,
cítis, že's řekl to hloupě. a

Myslíš, že každý tě poslouchá,
každý tvůj posunek vidí —
ach, co to Pánbůh má ve světě z
pradivných zbytečných lidí!

6

Také jsem brzy pak hněval se
a hartusil na bohyne, TTT
že po boku každé té bytosti
je nějaká „přítelkyně.“ TTTT

Taková osoba protivná. *STTD*
jak na ruce, na nohy provaz
jak na oči klapka, voskna uši
a na jazyk těžký ovaz. *SDM*

Je tváří výraz tak couhavý,
tak impertinentní mívá —
ta ženská, ať děje se už co chce,
je ti věčně se pousmívá. *STTD*

Plumíkem kreslí svým do písku
a do všech věch stromů jim slouchá,
a kdykoli se jí cos pozeptáš,
vždy řekne, že „neposlouchá“.

Ukrutná troje to tyranka,
tvá neuprosná to paní, mo
a kdyby se v tobě vše vařilo,
přec nesmíš se osklíbnout ani.

Já miluju samotu: k poustevcům,
jak známo, rád anděl sedruží,
a sotva si člověk sním sesedne,
už srdce se v těle pruží. 152

A je-li to andělek dobráček,
s tou dušičkou jasnou a hladkou,
má očička jako pomeňky m
a hubičku medově sladkou.?

A je-li to andělek satanaš,
jenž člověka pokoušet ráčí,
má očička černá a plamenná
a hubičku ještě sladší. mmm

2.

Jelení příkop sad rozkošný,
hezčí než každý jiný, ၁၁၁၁
na vrchu květy a ovoce, ၁၁၁
vdolině lesíček stinný. ၁၁၁

V dolině stromů je šumění, m
zrkání potůčků malých, a
v létě tam bývalo jeviště na
chlapeckých her mých kalých.

Tam staveš jsem mlynky, tam lodičky
jsem na dlouhé niti vodil, a
tam jsem sek vůli krapníkům
jeskynní studánkou brodil.

Tam jsem se soudruhům osvědčil,
pěkně že po stromech lezu, a
tam jsem si shledával kameny,
sbíral si hlemýžde s bezu. 70

Hlemýžde překrásně zbarvené,
růžové, černozluté, 55555
v placatý koláček stocené,
vrůžek zas zavínuté, 5555

3.

Tež romantiku měl údol ten:
kdys sochař Kys dívku lubil,
a neví se zkrátka, proč a zač,
vsák ví se, že ji tu zhubil. 70

Prý teprve po letech našla se
zde vzemi pak její kostra, a
a slavný soud našel si sochař
a spustil si na něho zostrá.

A sochař pak kostra tu spodobnil,
jak sídlí vni záby a stří, a
a můžete podnes ji vidět
v kostele svatého Jiří. oooo

Ta historka stará vĕzela s
nám hasatům ve Kotrbě,
my hledali místo osudné
a našli je při staré vrbě. s

„Ba, tady to bylo!“ A pro všechny
už věc to tak zúplna jistá,
vždyť kamkoli jsme se tu ohlédli,
pranikde tak sereho místa! o

A jedni se zastali sochaře,
a druzi se stavěli k dívce, *mm*
a došlo to k slovíům prudkým dost,
ba došlo až ku přezdívce, *ss*

Ja přivřencem jsem dívky byla
- už tenkrát jsem ženskou diltěhu-
a přemýšlel o tom případu,
a vůbec o světa běhu. *mmmm*

Že neměl jsem výtvarných talentů,
a sochařskou ruku pádnou, m
hned tenkrát pevně jsem usnes se,
že nezhubím dívku žádnou. 13

4.

Ó já byl moudrý, to mohu říci!
Byl hoch jsem, sám knihou se mučil,
a přece jsem vážně a důstojně
již menšího hošíka učil. ∞∞∞

Vm (-) + ~~~~~ + + + + + ?!!!

Sním čel jsem, psal jsem a počítal,
já hodiny jsem si s ním hrával,
a když jsem směl vyjít si procházkou
vždy hořička s sebou jsem brával.

Nejraději v Jeleních Trájkopech m,
jsem svěřence svého vodil, m m m
s ním poučně pokvětných záhonech
a od stromu ke stromu chodil. m

A pak jsem ho chytrě kams zastrel;
Dej pozor na dělníky, služky!
a učení když takto stal na stráž,
já mistr krad' mezi tím hrušky.

5. Ve zlatém vzduchu včelicky
po zdhonech se honí, sssss
při letu jejich křídélka sss
stříbrným jasem zvoní. ss

Dávají květinám znamení:
Po zlatém voze jedu, sssss
"trochu si s tebou polaskat,
trochu si ubrat medu!" ss

6

Líbezne' tyto veršiky *mmmm*
skládal jsem z dlouhé chvíle,
když jsem kdys v Jelenich Příkopech
čekal své Věrné mile. *mmmm*

Parný den! Ticho kol a kol, s
priece však v teplém vzduchu
plno je různých šepotů s
a zvucivého ruchu. ssss

Sami jen mali' tvorové: s
po stromech vosy hučí, s
po keřích brouci drnkají, s
medáci po trávě broučí. ssss

To se to čeká člověku! mmo
stále se v dálku dívá, mmo
neví, co pocít, čím mařit čas,
a živa, anebo zpívá. mmm

Konečně vyběhla ze brány msta
ta dívka má medodechá, msta
já vidím, jak letí jí sátičky, msta
jak do mého objetí spěchá. msta

Rád bych ji zaletěl p ústřety,
leč, brachu, měj krok jen volný,
lip, když si pranik do nevsimne,
že máme spěch obapolný. msta

8.
Pod lipou sedime Kosatou, m
toneme v blaženosti, m
ohnivá ústa má metají m
sípy o lásce a-cnosti. m

Naslouchá vítrna. Pojednou
ret její pracně cuká — srrr
znám to: teď nebohé ukládá s
panenské mlčení muka. srr

Čilko se lehynce svrašťuje, s
oko jak do dálky třesť — srr
znám to: ten oheň sálavý s
moje už vítězství věští. srr

Obličej celický zčervenal, m m
pevně se sevřela ústa, m m m
pak pojednou strklo ji se rtků:
"No to je pěkné – pan Sůsta!" m

9.
Tam si sta před nami. Děkny' dhlap!
Nebyť te hnevne' záře, mrrrr
vsak byly by dosti příjemny
ty červené osmahlé tváře. m

Má na punktu, cylindru, fracišku
široké, stříbrné trásky, mmm
má hedvábné kalhoty dopunčoch
má stříbrné na skorních přásky.

Svou patu teď zarává do písku,
a hrde se rukou bočí — mmm
je vidět, že hraběcí lokaj to, m
ba snad to sám hraběcí kocí,

Pan Šusta je přednáší. Oči své m
jak ve slunci kocour mhouří, m
a mohutné tělo se kolísá m
jak doubec ve větrné bouři. s

A naproti němu Vilnička m
jak listecěk schoulena sedí, m
a třese se bílá jí ručička m m
a očka jí k zemi hledí. m m m

Tsem překvapen; cítim, že nadesěl
žeď okamžik přec jen vážný, s
kdo je ten muž? Bratr to Vilmin snad,
či jiný to její duch strážný? m m

Já vidím. není už vyhnutí, no
a něco se věru teď stane! mma
Nuž spustil jsem: „Nac' toto civení—
co chcete vy od nás zde, pane!?“ m

Ruka se zakývla v oblouku, s
rtly zachvěly jak dva listy, m
a změřiv mne, chraplavě vyrazil:
„Tak to je ten panáček čistý!?“ z

A zamáchnul znova za rukou svou,
jak ku ráni napřáženou: ππ
„A taková běhavá fislina, ππ
ta býti chce mojí ženou!?” ππ

11.
Členář už uhoď, co stalo se teď: s
že ztrnutím byl jsem němý, s
pak ale že skočil jsem na chlapa
a oba jsme letěli k zemi. sss

že hloukli jsme jakoby do spalkůs,
navzájem si skubali vlasy, xxx
a po celých sadech že zuřivě, s
se rozlehly naše hlasy. rrrrr

že, kde jaký zahradní pomocník,
kde jací ževlavi lidé, rrrrrr
se sběhli, nás od sebe třhali,
et cetera — jak už to přijde.

No vidíte čtenář: A zrovna ne!
To čtenář má ze svého čtení! sss
Žná dobře sic, jak to je ve knihách,
vsák v životě tak to není! ssss

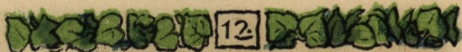
Nač vypravoval bych dle sáblony,
nač hrdinstvím jakýms setřáskal;
vždyť Šusta měl ruce jak lopaty,
a byl by mne ukrutně zpráskal!

Já k jinému sáhl jsem prostředku,
to prostředku „vzdělaných lidí“,
já k chlapu se zády obrátil —
ať mužnou mou pohrdu vidí!

Ticho. Pan šusta by ovšem as
coś spustil, však neví, jak k tomu.
Konečně slyším, jak zotřá dít:
„Těď holčičko, v kalupu domů!“

A zase je ticho, tak okamžik.
Pak zaslechnu šustění šatů
a praskání písku, a kroky už
se za mnou teď vzdalují v chvatu.

Já osaměl. Žrak můj zardělý
dvě postavy v dálce stihá. 13
Jak půvabně sátek růžový
se zelenou průlinou mihá!

Tak klobouček Vitmin slamený
se v sluníčku lesklém zlatú
jak protivně za divčí postavou
se modré to fračisko klátí!

Anně je tak horko. Ba je mně
jak ve varné vodě v tom vzduchu-
a zdá se mi, plno že posměchu
v tom šepotném vůkolním ruchu!

Po keřích brouci si drinkají, mms
meddci po zemi bručí, mmsm
v květinách včelicky zponejí-
a hlava mi hučí – ach hučí!

Co dále? Už nic! Ba pranic už!
Až mne to v čele loupá! xxx
Však konec je konec, ať už je
ta historka jak chce hloupá.

Je pravda, já ještě pak náhodou
jsem Vilničku v městě vidal; sm
však klopil jsem oči - já stydeľ se
a ani se neohlídal. sm sm sm sm sm

Přec arci jsem mžikem vždy zhlédl,
že Vilnička zdráva a tlustá, in
jak bývají provdané ženyšky;
vzatl' si ji as přec jen pan Suštan.

J palácovému koutku jsem 1770.
se vyhýbal mnoho roků — m
snad držimaly paláce pak Amliř,
když nerušil zvuk jemných kroků.

Nechť držimaly, držimal ten černý dům
i dešný ten jeho zvonec — 1775
já čtenáři pěkně se poroučím
a připsuju zde: „Konec.“ 1770

Tak teď je to se mně! Třicet let
již, co mně to občas bolí, mně
že při své lásce mládí své mně
jsem mizernou hrál tak roli.

Už víšnická arci nežije, mně
a nejsou kdož o tom vedy, mně
vsák hlaci-li člověka svědomí,
je nejlip jít ke zpovědi. mně

Ku nestatečnosti se přiznat kdys,
je mužovi ovšem bolno;
vsáček je to venku: hvízdám si -
a je mi tak volno - tak volno!

Тинкел сањасе — мај 20 20
(Вели, Везишо, Дрџанка)

Nákladem;
reprodukcí a tiskem
České grafické Unie a. s.
m v Praze m
1923

Původní vazba
České grafické Unie a. s.
v Praze.

